

Leesfragment

Fragment 1 (uit het voorwoord)

De advocatuur, het één na oudste beroep ter wereld en dat alleen omdat de antieke sloerie destijds, ergens in de oudheid, ter voorkoming van steniging of verbanning een pleitbezorger nodig had. In die jaren zal 'Raadsman O' wel volledig pro deo hebben opgetreden – bij Jupiter! – al vermoed ik dat mijn gerespecteerde confrère nadien wel in natura zal zijn betaald.

Advocatuur en prostitutie. Een curieuze vergelijking, hoor ik u zeggen. Integendeel! Ik houd u voor dat er opvallend veel raakvlakken zijn. Immers, beide vormen van dienstverlening zijn per uur af te rekenen, moraal speelt een doorgaans ondergeschikte rol, het belang van de cliënt staat – naar verluidt in elk geval – voorop en de ene zaak is meer bevredigend dan de ander. Een pregnant verschil is wellicht dat een advocaat niet alles hoeft te slikken van zijn cliënt, maar dat is het dan wel. (...)

Waar ik zowaar een aperte hekel aan heb is het type advocaat dat zich op een zitting voorbereidt door eerst op Netflix een seizoen van een snelle advocatenserie te kijken en zich zo zit op te fokken om bij de mondelinge behandeling door de rechter met een 'schikken is voor bloemisten'-strategie op alles te schieten wat beweegt. Men realiseert zich vaak niet dat wij ons vooral bezighouden met klein of ietsiepietsie groter leed van de gewone man in zijn strijd met het alledaagse. Op zijn best is het 'Suits op zijn Rotterdams' waarbij "Doe effe normaal" en "Niet lulle maar poetse" om voorrang strijden.

Fragment 2

"Wat kan ik voor u doen?", had de secretaresse hem glimlachend gevraagd.

"Ik kom hier werken en ik hoef geen salaris", had Evert met gesimuleerde bravoure geantwoord. Wat had hij immers te verliezen? Meer dan 20 sollicitaties en evenzoveel, soms stilzwijgende afwijzingen. Gek is dat toch. Je schrijft een brief over hoe geweldig de beoogde werkgever is en dat het een grove schande is dat men aldaar nog steeds niet de Nobelprijs heeft gewonnen en je krijgt geen enkele reactie. Nog geen sms'je met een welgemeend "pleur op!" Kortom, hij moest wat! De kunstwereld kon zonder hem, dat was wel zeker, en een musicus zonder podiumdrang kent geen publiek.

"Mijn naam is Matthijssen. Evert Matthijssen. Ik wil eens rondkijken in de keuken van de advocatuur." Evert had getracht zelfverzekerd te klinken, ofschoon 'Bond, James Bond', op het witte doek toch wel authentieker had geklonken. Hij kon de haren wel uit zijn hoofd trekken.

"Een moment", sprak de secretaresse die hij later als Lonneke zou gaan kennen. Ze had hem aangekeken alsof het een grap was. Hij een grap was. Maar toch. Ze had Gustavius 'de Grote' durven storen.

(...)

"U heeft maar liefst een 9 genoteerd voor het vak 'rechterlijke organisatie 15e en 16e eeuw.'"

Het was geen vraag. Meer een constatering als het ware. En wat moest Evert daar nu mee?

Ontkennen is uiteraard bizar. De beste man had hem dan voor krankzinnig of een fraudeur aangezien. Een bevestiging was daarentegen nietszeggend geweest. Evert koos om redenen die hij later niet meer kon reproduceren, voor de aanval met scherts als wapen. Wat had hij te verliezen?

De zoveelste afwijzing? "Als u een cliënt heeft van 500 jaar of ouder... Dan ben ik uw man!", ontsnapte aan Everts mond. Gustavius had niet gereageerd. Alhoewel...de blik op de cijferlijst bleef weliswaar onbewogen, maar diens glimlach was Evert niet ontgaan.

"En, meneer Matthijssen zijn er dingen die u niet kunt?"

"Stijldansen", had Evert geantwoord. Het antwoord sloeg nergens op.

Fragment 3

"Uw ex echtgenoot zit zonder werk sinds maart en meent dat hij om die reden geen alimentatie meer kan betalen." Evert keek zijn cliënte vragend aan.

"Ja maar, hij werkt zwart bij. Dat schrijft hij niet in zijn briefje aan de rechter, hè?!"

"Nee, dat heeft de advocaat van de heer Krijgsma niet vermeld, nee. Maar het zwart bijverdienen kan nu eenmaal moeilijk worden bewezen, mevrouw, en wanneer u zegt dat de heer Krijgsma dergelijke werkzaamheden verricht, rust op u de bewijslast. Wie stelt, moet bewijzen!, is het uitgangspunt in het recht."

Mevrouw De Bruin was niet in het minst onder de indruk. "Ik heb het op DVD, is dat voldoende voor het recht?" Haar tijdelijke onnozelheid had plaatsgemaakt voor een fikse dosis triomfantelijkheid, zo leek het.

"Op DVD?" Evert's nieuwsgierigheid was gewekt. Ofschoon het aantal zaken dat hij mocht behandelen allesbehalve indrukwekkend was, wist hij wel direct dat een beeldregistratie geen alledaags bewijsmiddel was in het familierecht.

"Kent u het programma 'Seks in alle hoeken en gaten'?" Die had Evert niet zien aankomen.